

Luisterlied 807: Een mens te zijn op aarde https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/een-mens-te-zijn-op-aarde/?utm_source=nieuwsbrief_petrus&utm_medium=nieuwsbrief&utm_campaign=211002

Overweging aansluitend orgelspel

Lieve mensen, gemeente van Christus

Ja, een mens te zijn op aarde: het is niet altijd even gemakkelijk blijkt uit dit lied van Huub Oosterhuis. Evenals trouwens dat andere lied met dezelfde titel van Willem Barnard, lied 538.

Je wordt geboren, gaat door de tijd totdat je sterft. Het is een heel ander beeld dan vaak wordt geschetst van de mens op bijvoorbeeld Instagram of Facebook. Dat zijn meestal succesverhalen.

Maar dit lied geeft voor mijn gevoel een realistisch beeld van een mensenleven.

In die zin roept onze lezing over de gelijkenissen ook wel wat vragen op? Want is het, letterlijk gezien, nog wel zo vanzelfsprekend dat je het gezaaide kunt oogsten?

We hebben een paar droge jaren achter de rug.

Afgelopen zomer hebben we aardig wat regen gehad, maar er hebben toch veel gewassen geleden onder de droogte van de voorgaande jaren.

En dat mosterdzaadje waar Jezus het over heeft? Gaat het allemaal wel zo gemakkelijk?

Groei in gewassen, maar ook figuurlijk in ons leven is voor ons gevoel momenteel niet meer zo vanzelfsprekend.

Ja, dat is het wel geweest.

Er zat een bepaalde vanzelfsprekendheid in de samenleving.

De bomen van wat we wilden en konden leken tot in de hemel groeien, bij wijze van spreken. Alles kon en was maakbaar.

Maar corona gaf een behoorlijke kink in de kabel. En het is nog niet voorbij.

We hoopten op meer ruimte, maar de regels worden weer aangetrokken.

In het begin van de coronacrisis was er sprake van saamhorigheid. We hielpen elkaar. Probeerden ons aan regels te houden. Maakten ruimte voor elkaar.

En ook van overheidswege werd geprobeerd om bedrijven en zo meer overeind te houden.

Maar nu, na ruim 1 ½ jaar is dat gevoel weggezakt. Het verschil tussen arm en rijk is alleen maar groter geworden. Steeds meer mensen noemde ik al voor het gebed, kloppen aan bij de voedselbank.

We wijzen naar elkaar als landen, maar ook als individu, als het gaat om opvang van vluchtelingen, maar evenzogoed als het gaat om het klimaat, de CO2 uitstoot, wel of geen vaccin.

Er is verharding, polarisatie en tweespalt ontstaan.

En dat baart mij persoonlijk zorgen.

Waarbij ik me oprecht afvraag, kunnen we het nog dragen met elkaar?

Kunnen en willen we weer een stapje terug doen? Omwille van elkaar en de verantwoording die we hebben voor elkaar?

Of vinden we dat het weer moet gaan om onszelf, wat we zelf willen en doen!

In al die verwarring nu, is denk ik, het koninkrijk van God, waar Jezus het over heeft, ver te zoeken.

Waarmee kunnen wij het koninkrijk vergelijken? Want dat koninkrijk is niet alleen voor later en ver weg, maar ook voor nu, het heden.

Waarmee is het te vergelijken?

Ik las ter voorbereiding op deze dienst ergens over de Abel Herzberglesing van vorig jaar, die werd uitgesproken door Hugo de Jonge.

De Jonge zegt daarin dat Herzberg over het leven in concentratiekampen vertelde, dat ze, om te overleven, altijd een maatje hadden voor wie ze in de bres sprongen .

Daarvan zei De Jonge: 'Kennelijk is dat de kern van ons mens-zijn, het fundament onder het samen leven. Als alle zekerheden wegvallen, blijft de zorg voor elkaar over. Daar komt het kennelijk op aan, ook in onze onrustige tijden.

Ik dacht ja, dan gaat het weer om die driehoek die ik wel vaker noem:

God, de naaste en jezelf.

Maar het doet zo richting Advent, ook denken aan een naam voor God in de bijbel: Immanuel: God met ons.

God verbindt zich aan ons, aan dat wij.

Ook in deze tijd komt het daarop aan. Het vertrouwen dat God met ons gaat!

Dat mag jouw leven groeikracht geven. Dat je samen met anderen staat voor God. Daar kan iets zichtbaar zijn van Gods koninkrijk, in de zorg voor elkaar.

En ja dat betekent soms, omwille van elkaar, de verantwoording voor elkaar, een stapje terug te doen. Het betekent niet dat de groei voorbij is.

Nee, wat we hebben gezaaid, door inspanning, door afstand te nemen, wordt eens geoogst.

En misschien groeien de bomen niet meer tot de hemel, dat hoeft ook niet, als ze maar plek en beschutting bieden aan vogels van allerlei pluimage.

Schepselen van onze Heer.

Dat is denk ik, wat de Heer van ons vraagt.

Amen.